

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

פב.

עין משפט נר מצוה

סג א מיי פ"ב מהל'
אסורי זבאה הל"ז
סמג לאוין קרי טושיע
הר"ע סתן סוף ס"ג
סד ב ג מיי שם טור ש"ע
שם:
סה ד מיי שם הלכה ג
סמג שם טור ש"ע
שם סוף טו:
סו ה ו מיי שם הלכה ה
סמג שם טור ש"ע
מ"ח סתן סוף סוף ד
בהגה:
סז ז מיי פ"ה מהלכות
ת"מ הלכה ג סמג
עשין ז טור ש"ע י"ד סתן
רמב"ם סוף י"א:

תורה אור השלם

1. בגדה יהודה ותועבה
נעשה ב"שאל
ובירושלים כי חלל יהודה
קדש יי אשר אהב וקבל
בת אל נבר.
2. אכן בגדה אשה
מרה"ב בן בגדהים ב"ב בית
ישראל יאם יי:
3. ואת זכר לא תשכב
משכבי אשה תועבה
הוא: ויקרא י"א כב
4. לא תהיה קדשה
מבנות ישראל ולא יהיה
קדש מבני ישראל:
דברים כג י"ח
5. יברת יי לאיש אשר
יעשה ער ונעה מאהלי
יעקב ומגיש מנחה ליי
צבאות: מלאכי ב"ב
6. קבורת חמור יקבר
סחוב והשלך מהקלחה
לשערי ירושלים:
ירמיהו כ"ב
7. ויאמר משה אל שפטי
ישראל להרגו איש אגשיו
הצבאים לבעל פגור:
במדבר כה ה
8. והנה איש מבני
ישראל בא ויקרב אל
אחיו את המדנית לעיני
הקדש: במדבר כה ז
9. וירא פינחס בן אלעזר
בן אהרן הבדו ויקם
מתוך הקדש ויקח רמח
בדבר כה ז
10. אין חקמה ואין
תבונה ואין עצה לנגד
משלי כא ל

נשג"ז. וזנה אס הוא כהן: **ואידך** נשייהו לא מפקרי.
ולא מחייבי משום וזנה הקשה ה"ר משה מפונטווי"א
מהא דלמר פרק הצא על יבמתו (יבמות סא. וס) אין וזנה אלא גירות
ומשומרתה וכ"כ כותימא ו"ל דליון דתמיז וזנה לא יקח לא מחייבי
משום וזנה אלא אס כי יש זה ליקוחין אצל

לא פגעו בו קנאין מהו. מה עונש נדבכ: **אנשייה רב לגמרייה.** שכן
מה שגמר מרבו נדבכ זה ולא ידע להשיבו: **וכן הוא אומר ואם זכר
וגו' סיפיה דקרא תועבה היא: וזנה.** מופקרת ואפי' ישראלית:
קדש. מפקיר קדושתו והולך לרדוף וזנות. קדשה ממללת קדושתה
וכן קדש מחלל קדושתו: **כחוש על**

גלגלתו של יהויקים. משום ר' חייא
בר אבויה נקט לה: **זאת ועוד אחרת**
נקמה נעשית זה כבר ועוד אחרת
תעשה זה: **זקינו דר' פרידא.** הוא
ר' חייא בר אבויה והכי אמרי' בחלקי:
נכוג. נצנצה וילאה מקבורתה:
קבורת חמור. מושלך ברחובות:
בסיפוטא. ארגו: **לשיצנצנאה.**
לשכנותיה: **דלא קא מנשי לה.** אינה
נשכמת מלבו: **שגרסא לטורא.**
הסיקה את התנור: **חייב עליה.** כלומר
נענש זה משום כל אלו: **נדה.** אע"פ
שדה כותית כדס בהמה מכל מקום
מיאוס וחילול לקדושת השם הוא:
שפחה. שהיא כשפחה אכלו שננסת
ישראל גבירה נקראת: **עונדה כוכבים.**
לא תמתחן עם כי יסיר וגו' (ש). כל
המסירות את הלב במשמעו. ומינהו
לאו דלא תמתחן ליכא דלוריינתא
דדרך חמנות משמע וזית דינו של
חשמונאי גזרו דלפרוש מינה משום
כל הני: **א"א.** ולא ממש דקדושין
לית להו ומינהו לא"א דמיא ומייב
לפרוש הימנה שלא יא"א רגיל צאסת
איט: **אלא אישוס אין להס(ש).** שסתם
כותית מופקרת ואינה מיוסדת
לבעלה ולא דמיא לא"א: **אמר רב**
חסדא. קנאי הצא לימלך צבית דין
בשעת מעשה אס יפגע בו אין מוריס
לו שלא נחמרה אלא למקנא מעמנו
ואינו נמלך: **ולא עוד אלא שאס פירש**
ומרי. מן האסא והרגו פנחס אחר
כן נהרג עליו שלא נחמרה הלכה דא
אלא גשעת מעשה: **ומרי הוא**
שלומיאל: נשיא שצט. שמעון כדלקמן:
שמעון שני לצטן לוי שלישי לצטן:
עם יסרו מי הסייה לך. משה קודם
מתן תורה נשא ושכמנה מורה כולן
צני נח היו ונכנסו לכלל מצות והיא
עמיה גריס רביס. ענאמר לו
ונטעלמה ממנו הלכה. שנאמר לו
כסיעי הבעל כותית וכו': **אחי אבי**
אצא. היינו משה שהיה אחי אבי
אצוי אהרן: **פרוונקא.** שליח: **שמואל**
אמר מאי וירא רחא שאין חממה.
כלומר נזכר פסוק אין חממה ואין
תבונה נגד ה' שכל מקום שיש חילול
השם אין חולקין כבוד לרב לפיכך
הורה פנחס הלכה צפני רבו ולא
המתין ליעול רשות ממשה שלא יראו
הרואים וילמדו להמיר את כותית:
ויקס ויקח. מכלל דעד השתא לאו
צידו היה: **העדה.** סנהדרין שהיו
יושבים ודינין כדמיי קח את כל ראשי
ואמרי' צפר' ד' (עליל לה). חלק להם
צתי דינין לדונס דיני נפשות על עון
פגור: **שגף שונס.** שגף הצרול שצראש
העץ של רומח: **אוניקלי.** מלבוש:
שען

לא פגעו בו קנאין מהו. מה עונש נדבכ: אנשייה רב לגמרייה. שכן
מה שגמר מרבו נדבכ זה ולא ידע להשיבו: וכן הוא אומר ואם זכר
וגו' סיפיה דקרא תועבה היא: וזנה. מופקרת ואפי' ישראלית:
קדש. מפקיר קדושתו והולך לרדוף וזנות. קדשה ממללת קדושתה
וכן קדש מחלל קדושתו: כחוש על
גלגלתו של יהויקים. משום ר' חייא
בר אבויה נקט לה: זאת ועוד אחרת
נקמה נעשית זה כבר ועוד אחרת
תעשה זה: זקינו דר' פרידא. הוא
ר' חייא בר אבויה והכי אמרי' בחלקי:
נכוג. נצנצה וילאה מקבורתה:
קבורת חמור. מושלך ברחובות:
בסיפוטא. ארגו: לשיצנצנאה.
לשכנותיה: דלא קא מנשי לה. אינה
נשכמת מלבו: שגרסא לטורא.
הסיקה את התנור: חייב עליה. כלומר
נענש זה משום כל אלו: נדה. אע"פ
שדה כותית כדס בהמה מכל מקום
מיאוס וחילול לקדושת השם הוא:
שפחה. שהיא כשפחה אכלו שננסת
ישראל גבירה נקראת: עונדה כוכבים.
לא תמתחן עם כי יסיר וגו' (ש). כל
המסירות את הלב במשמעו. ומינהו
לאו דלא תמתחן ליכא דלוריינתא
דדרך חמנות משמע וזית דינו של
חשמונאי גזרו דלפרוש מינה משום
כל הני: א"א. ולא ממש דקדושין
לית להו ומינהו לא"א דמיא ומייב
לפרוש הימנה שלא יא"א רגיל צאסת
איט: אלא אישוס אין להס(ש). שסתם
כותית מופקרת ואינה מיוסדת
לבעלה ולא דמיא לא"א: אמר רב
חסדא. קנאי הצא לימלך צבית דין
בשעת מעשה אס יפגע בו אין מוריס
לו שלא נחמרה אלא למקנא מעמנו
ואינו נמלך: ולא עוד אלא שאס פירש
ומרי. מן האסא והרגו פנחס אחר
כן נהרג עליו שלא נחמרה הלכה דא
אלא גשעת מעשה: ומרי הוא
שלומיאל: נשיא שצט. שמעון כדלקמן:
שמעון שני לצטן לוי שלישי לצטן:
עם יסרו מי הסייה לך. משה קודם
מתן תורה נשא ושכמנה מורה כולן
צני נח היו ונכנסו לכלל מצות והיא
עמיה גריס רביס. ענאמר לו
ונטעלמה ממנו הלכה. שנאמר לו
כסיעי הבעל כותית וכו': אחי אבי
אצא. היינו משה שהיה אחי אבי
אצוי אהרן: פרוונקא. שליח: שמואל
אמר מאי וירא רחא שאין חממה.
כלומר נזכר פסוק אין חממה ואין
תבונה נגד ה' שכל מקום שיש חילול
השם אין חולקין כבוד לרב לפיכך
הורה פנחס הלכה צפני רבו ולא
המתין ליעול רשות ממשה שלא יראו
הרואים וילמדו להמיר את כותית:
ויקס ויקח. מכלל דעד השתא לאו
צידו היה: העדה. סנהדרין שהיו
יושבים ודינין כדמיי קח את כל ראשי
ואמרי' צפר' ד' (עליל לה). חלק להם
צתי דינין לדונס דיני נפשות על עון
פגור: שגף שונס. שגף הצרול שצראש
העץ של רומח: אוניקלי. מלבוש:
שען

פנחס נהרג עליו נהפך זמרי והרגו לפנחס אין נהרג עליו שהרי רודף הוא
ויאמר משה אל שופטי ישראל וגו' הלך שבטו של שמעון אצל זמרי
בן סלוא אמרו לו הן דנין דנין נפשות ואתה יושב ושותק מה עשה עמד
וקיבץ כ"ד אלף מישראל והלך אצל כובי אמר לה השמיעי לי אמרה לו
בת מלך אני וכן צוה לי אבי לא תשמעי אלא לגדול שבהם אמר לה אף הוא
נשיא שבט הוא ולא עוד אלא שהוא גדול ממנו שהוא שני לבטן והוא שלישי
לבטן תפשה בכלוריתה והביאה אצל משה אמר לו בן עמרם זו אסורה או
מותרת ואם תאמר אסורה בת יתרו מי התירה לך נתעלמה ממנו הלכה געו
כולם בבכיה והיינו דכתיב והמה בוכים פתח אהל מועד וכתבי וירא פנחס בן אלעזר מה ראה אמר רב ראה
מעשה ונזכר הלכה אמר לו אחי אבי אבא לא כך לימדתי ברדתך מהר סיני הבעול את כותית קנאין
פוגעין בו אמר לו קריינא דאיגרתא איהו ליהוי פרוונקא ושמואל אמר ראה שאין חכמה ואין תבונה ואין
עצה נגד ה' כל מקום שיש חילול השם אין חולקין כבוד לרב ר' יצחק אמר ר"א ראה שבא מלאך והשחית בעם
ויקם מתוך העדה ויקח רומח בידו מיכן שאין נכנסין בכלי זיין לבית המדרש שלף שגנה והניחה באונקלו והיה
נשען

פנחס נהרג עליו נהפך זמרי והרגו לפנחס אין נהרג עליו שהרי רודף הוא
ויאמר משה אל שופטי ישראל וגו' הלך שבטו של שמעון אצל זמרי
בן סלוא אמרו לו הן דנין דנין נפשות ואתה יושב ושותק מה עשה עמד
וקיבץ כ"ד אלף מישראל והלך אצל כובי אמר לה השמיעי לי אמרה לו
בת מלך אני וכן צוה לי אבי לא תשמעי אלא לגדול שבהם אמר לה אף הוא
נשיא שבט הוא ולא עוד אלא שהוא גדול ממנו שהוא שני לבטן והוא שלישי
לבטן תפשה בכלוריתה והביאה אצל משה אמר לו בן עמרם זו אסורה או
מותרת ואם תאמר אסורה בת יתרו מי התירה לך נתעלמה ממנו הלכה געו
כולם בבכיה והיינו דכתיב והמה בוכים פתח אהל מועד וכתבי וירא פנחס בן אלעזר מה ראה אמר רב ראה
מעשה ונזכר הלכה אמר לו אחי אבי אבא לא כך לימדתי ברדתך מהר סיני הבעול את כותית קנאין
פוגעין בו אמר לו קריינא דאיגרתא איהו ליהוי פרוונקא ושמואל אמר ראה שאין חכמה ואין תבונה ואין
עצה נגד ה' כל מקום שיש חילול השם אין חולקין כבוד לרב ר' יצחק אמר ר"א ראה שבא מלאך והשחית בעם
ויקם מתוך העדה ויקח רומח בידו מיכן שאין נכנסין בכלי זיין לבית המדרש שלף שגנה והניחה באונקלו והיה
נשען